

προσιδιάζοντα, τροποποιούσιν ὅπως προσαρμόσωσιν εἰς ἄλλον βραδύτερον θανόντα συγγενή.

Παρωχημένον χρόνον τοῦ ἐργάζομαι, ἐνθα ἡ αὐξήσις γράφεται δι' Ἡ ἀντὶ τοῦ συνήθους Εἰ εἶδον καὶ ἐν ἐτέρᾳ ἀρκαδικῇ ἐπιγραφῇ ἐν Τσιπιανοῖς παρὰ τὴν ἀρχαίαν Νεσπάνην, ὡς ἐν τῇ τοῦ ἀντρου, Ὑμηττοῦ **ἐξΗργάξατο**.

Τὸ δὲ ἐν τῇ φωτογρ. ἀπεικάζματι ὑποτιθέμενον Ν ἐν τέλει τοῦ 2ου στίχου τῆς μικρᾶς ταύτης ἐπιγραφῆς ἐν ἀποστάσει τεθειμένον, εἶνε παραχάραγμα τοῦ λίθου, διότι ἄλλως τε προσκρούει εἰς τὸ μέτρον ἀπαιτοῦν ἐκεῖ βραχεῖαν συλλαβήν, ἐν ᾧ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ Ν γίνεται θέσει μακρά.

Ἐν τῇ 4ῃ στίχῳ ἀσφαλῶς διέκρινα ΤΕ μικροτάτοις γράμμασι παρεμβεβλημένον· εἶνε δ' ἀπαραίτητον διὰ τε τὸ μέτρον καὶ τὴν ἔννοιαν. Ὁ ἀδέξιος, ἀμελής καὶ ἀγράμματος λιθοξόος εἶχεν ἐν πρώτοις παραλίπῃ τοῦτο, βραδύτερον δὲ παρενέθηκεν ἐστενοχωρημένον λεπτοτάταις καὶ μικροῖς γράμμασιν ἀλλείψει χώρου, μὴ δυναμένοις νὰ ἀποδοθῶσιν ἐν φωτογραφίᾳ, ὡς παρέλιπε τὸ Ε ἐν τέλει τοῦ 3ου στίχου, ἔλειπνῳ δὲ καὶ κολοβῶς ἐχάραξε τὸν 4ον καὶ 5ον στίχον.

ΤΑΙΣ ἐν ἀρχῇ τοῦ 3ου στίχου δὲν ὑπάρχει·

ἄλλως τε ἂν ἐτίθετο θὰ προσέκρουεν εἰς τὸ μέτρον, οὗ τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον δὲν ἐγνώρισεν ὁ Ἰταλός, ἐν ᾧ πᾶς ἐλληνομαθὴς προχειρῶς θὰ διέβλεπε. Θεαὶ ἐννοοῦνται αἱ Μοῦσαι, ὡς δηλοῦνται καὶ ἐκ τῆς μεγάλης ἐπιγραφῆς. Τὸ ἄρθρον ἄλλως τε παραλείπεται ἐν μὲν τοῖς καθαροῖς ἐξαμέτροις ἀεῖποτε, ἐν δὲ τοῖς ἐλεγειακοῖς ὅτε μὲν τίθεται, ὅτε δὲ παραλείπεται κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. Καθ' ἃ δηλοῦνται ἐκ τῆς μεγάλης ἐπιγραφῆς ὁ ἐπίσκοπος τοῦ ἱεροῦ ἀντρου Παντάλκης εἶχε φυτεῦσαι τὸν περίεχον καὶ δι' ἄλλων δένδρων καὶ διὰ δάφνης, ἥς μνημονεύει ἐν τῇ μικρᾷ ἐπιγραφῇ. Ἀγράμματος καὶ οὗτος εἶχε παραγγεῖλῃ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐλεγειακοῦ ἐπιγράμματος εἰς εἰδήμονα, παρημέλῃσε δὲ ἐξ ἀδαημοσύνης ὅπως διορθωθῇ καὶ συμπληρωθῇ τοῦτο κατόπιν.

Ἡὐπὸ τοῦ Ἰταλοῦ συμπληρώσιστοῦ δευτέρου (ἐλεγειακοῦ) στίχου καὶ αὐθαίρετος καὶ ἀκατάληπτος εἶνε.

Ἡ πρώτη μικρὰ ἐπιγραφὴ ἀνάγεται εἰς τὸ δευτερον ἡμισυ τοῦ Ε' αἰῶνος π. χ. ἡ δὲ δευτέρα μικρὰ ἐμμετρος ἐπιγραφὴ εἰς τὸν Δ' αἰῶνα π. χ.

Ἄλλοτε θὰ γράφωμεν τί περιέχει ἡ δευτέρα ἐπιγραφὴ τοῦ παρὰ τὰ Φάρσαλα ἀντρου.

Ἐν Νάξῳ

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΚΡΙΣΠΗΣ

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Ο ΓΚΡΕΚΟ ΓΛΥΠΤΗΣ

Ὁ ἐκ Κρήτης Δομένικος Θεοτοκόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐμεσοῦράνησεν εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν στερέωμα ὑπὸ τὸ δηλωτικὸν τῆς Ἑλληνικῆς του καταγωγῆς ὄνομα «Γκρέκο», δὲν ἦτο μόνον ζωγράφος. Παλαιὰ ἔγγραφα Ἰσπανικά, γνωστά εἰς τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν Ἱστορίαν τῆς Τέχνης, τοῦ ἀποδίδουν καὶ τὸν τίτλον τοῦ γλύπτου.

Παρ' ὅλας, ἐν τούτοις, τὰς ἐπιμόνους ἐρεῦνας εἰς κάθε γωνίαν τῆς Ἰσπανίας, δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνευρεθῇ δαίγμα τῆς γλυπτικῆς του τέχνης. Ἐσχάτως ὅμως, ὅπως πληροφοροῦνται ἐκ Μαδρίτης αἱ Γαλλικαὶ ἐφημερίδες, ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐνὸς χωρίου, πλησίον τοῦ Τολέδο, πέντε νέοι πίνακες τοῦ Γκρέκο, κοσμοῦντες τὸν ὅμιόν τῆς. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ὠδήγησεν εἰς ἐρεῦναν ἐπιμελεστέραν τῶν καλλιτεχνικῶν κειμηλίων τοῦ παλαιοῦ ναοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ εὐρέθη θαυμάσιον ἀγαλμάτιον τῆς Παρθένου, τὸ ὁποῖον φέτει τὴν σφραγίδα τῆς τεχνοτροπίας τοῦ Κρητὸς καλλιτέχνου.

Τοῦτο τὸ χαρακτηριστικὸν ὡς καὶ τὸ γεγονός ἐστὶ εὐρέθῃ μεταξὺ τῶν πάντε πινάκων, ἐλαχίστας ἀφίνουν ἀμφιβολίας περὶ τοῦ δημιουργοῦ του.

ΜΙΑ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Ἐφέτος συμπίπτει μία πολὺ περίεργος ἐκατονταετηρίς. Πρόκειται περὶ τῆς ἀνακαλύψεως

τοῦ φημώτρου τοῦ ὁποῖον μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1824 ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Σκωτίαν διὰ τὰς πολὺ φλυαρούς ἢ κακολογούσας γυναῖκας, τῶν ὁποίων αἱ ὑπερβάσαι τῆς γλώσσης ἐξημίωναν τὴν ὑπόληψιν ἢ τὴν εὐτυχίαν τοῦ πληθίου των. Μετὰ μίαν συνοπτικὴν διαδικασίαν, οἱ ἔνοχοι ὑποχρεοῦντο νὰ φορέσουν τὸ φημώτρον καὶ νὰ σταθοῦν ἐπὶ ὥρας εἰς δημόσιον μέρος πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ. Σῴζεται δὲ μία τοιαύτη περίεργος ἀπόφασις, ἥτις ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Ἐλισσάβετ σύζυγος τοῦ Χόλμπορν, ἐτιμωρήθη μεδίστρον παραμονὴν μὲ φημώτρον, εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἀγορᾶς, διότι ἐξέφρασε σκανδαλώδεις καὶ ποσοδητικὰς φράσεις ἐναντίον ὀρισμένων προσώπων καὶ ἰδίως ἐναντίον τῶν δικαστῶν».

Μερικὰ δαίγματα τῶν φημώτρων αὐτῶν διατηροῦνται εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λανκαστέρ καὶ εἶνε διαφόρων τύπων. Ἄλλα ὁμοιάζουν μὲ προσωπίδας καὶ ἄλλα μὲ κρᾶνη. Πάντοτε ὅμως ἡμπόδιζαν τὴν ἔνοιαν ἢ ὁμιλῇ. Τὸ μηχανήμα τοῦτο ὀνομάζεται «Τὸ χαλινάρι τῆς πολυλογου».

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Ἡ πρωτοτυπωτέρα συναυλία ἐξετελέσθη εἰς τὴν Μόσχαν ἐπὶ τῇ ἐπετελίῳ τῆς Μπολσεβίκης ἐπαναστάσεως, ὑπὸ τοῦ Ναυτικοῦ συλλόγου.

Ἡ ὀρχήστρα ἀποτελεῖτο ἀπὸ 60 σειρήνας ἀμφολοῦν, ἀπὸ πυροβόλα, μυδραλλιοβόλα καὶ τυφέκια. Τὸ πρόγραμμα ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὴν Μασσαλιώτιδα, τὴν Διεθνή, τὴν Βαρσοβιακὴν καὶ ἐν πένθιμον ἐμβατήριον. Τὸ τελευταῖον ἦτο καὶ τὸ καταλλήλοτερον διὰ τὰ ἑορτασθῆ μίᾳ ἐπέτειος τουφεκισμῶν, σφαγῶν καὶ βασανιστηρίων.

ΟΙ ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ

Ἡ μακροβιότης δὲν ἔχει φαίνεται πολλήν σχέσιν μετὰ τὸ πάχος ἢ τὴν ἰσχύτητα. Ἄν λάβωμεν ὅπ' ὄψει τοὺς διανοομένους, παράτηρομεν ὅτι ἦσαν παχέες ὁ Φοντενὲλ ζήσας 100 ἔτη, ὁ Τισιανὸς 99, ὁ Σοφοκλῆς 90, ὁ Μαντζίνης 88, ὁ Φραγκλῖνος 85, ὁ Οὐγκὰ 83, ὁ Γαλιλαῖος 78, ὁ Ροσίνι 76, ὁ Πετράρχης 71. Ἐξ ἐναντίας ἰσχυροὶ ἦσαν ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελοῦ φθάσας τὸ 89ον ἔτος, ὁ Γλάδστων 89, ὁ Βέρδης 88, ὁ Νεύτων 85, ὁ Βολταῖρος 84.

Ἐξ ἄλλου ἡ Παλαιὰ Γραφή μᾶς διδαι τὰ καταπληκτικώτερα παραδείγματα μακροζωίας. Ὁ Ἀδὰμ ἔζησεν 970 ἔτη, ὁ Νῶε 950, ὁ Μαθουσάλας 968. Ἐν τούτοις ὁ παλαιοντολόγος Μάρσαλ καὶ ὁ φυσιολόγος Θώμπσον θεωροῦν τὴν μακροβιότητα αὐτὴν μυθώδη. Ἐκ πολλῶν γεγονότων, λέγουσιν, ἀπεδείχθη ὅτι οἱ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι ἔζων τὸ πολὺ 150—200 ἔτη.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΜΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣ

Ἡ Τζαίην Ντόη διακηρύττει ὅτι ὁλόκληρος ἡ ζωὴ τῶν γυναικῶν εἶνε μίᾳ σειρά ἀνοησιῶν, αἱ ὁποῖαι πληγώνουν τὴν εὐαισθησίαν των, μαραινοῦν τὴν ὡραιότητά των, ὑπονομεύουν τὴν ὑγείαν των.

Ἰδοὺ μερικά ἀνοησία ἃς ἀπαριθμεῖ.

— Νυμφεύμεθα ἄνδρα ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ πάρωμεν. — Τρώγομεν φαγητὰ ποῦ ξέρουμε ὅτι θὰ ἀρρωστήσωμεν. — Φοροῦμε φορέματα ποῦ δὲν μᾶς πηγαίνουν. — Πετοῦμε τὰ χρήματά μας εἰς διασκεδάσεις ἐνῷ δυστυχῆ πλάσματα δὲν ἔχουν νὰ νοσηλευθῶν. — Ἐκλαμβάνομεν δι' ἐξυπνάδα ὅτι εἶνε φλυαρία καὶ χυδαίολογία, τὴν αἰσθηματικότητα δι' αἰσθημα.

Ἡ μίς δὲν τὰ λέγει ἀσχημα. Ἐν μόνον ὑποπτευόμεθα : Ὅτι θὰ εἶνε γεροντοκόρη.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ἀπὸ κριτικῆν.

«Ἡ ἡθοποιία του εἶνε ἐξεζητημένη καὶ ἀξία παντὸς ἐπαίνου».

Πρωτοφανὲς δόγμα ὅτι εἶνε ἀξιεπαινὸν τὸ ἐξεζητημένον.

Ἀπὸ ἀνταπόκρισιν.

«Ἡ Σύνοδος ἀκραθεῖσα τοῦ πρωτοϊερέως».

Ἀπὸ περιγραφὴν φόνου.

«Ἡ ἀτυχὴς Ματθίλδη ἐτάφη ὑπὸ τὴν γενικὴν θλίψιν τῆς πόλεως».

Δυστυχὴς νεκρὰ ἀφοῦ δὲν ἐτάφη ὑπὸ τὸ χῶμα.

Εἰδησις ἐφημερίδος.

«Ἰδρύεται νοσοκομεῖον τῶν ἐλαφρῶν νόσων, τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμεύτῃ ὡς ὑποπτοκομεῖον». Τηλεγράφημα ἐκ Κωνσταντινῶν.

«Ἡ τουρκικὴ γνώμη τῶν Τούρκων εἶνε ἐξηρηθισμένη».

Ἐκ θεατρικῆς κριτικῆς.

«Ὁ τόνος τοῦ ἀστικοῦ καθωπεπισμοῦ».

Ἀπὸ μουσικὴν κριτικῆν.

«Ὁ «Μάμφρεδ» μὲ ὑπόκρισιν Σοῦμαν».

Ἀπὸ περιγραφὴν φόνου.

«Ἡ ἀστυνομία ἀποδίδει τὸ ἀτύχημα εἰς δυστήν».

Πολὺ περίεργον θὰ ἦτο νὰ τὸ ἀπέδιδον εἰς εὐτύχημα.

Ἀπὸ γυναικῶν μυθιστόρημα.

«Νύχτα, σκοτάδι καὶ ἡ βροχὴ σιτίζει».

Ἀπὸ νεκρολογίαν.

«Μὲ τὴν λέξιν ἀπέθανεν ἐξέλιπεν πρὸ ἡμερῶν μίᾳ ἀγγελικῇ μορφῇ».

Ἀπὸ κοινωνιολογικὸν ἄρθρον.

«Μετὰ τὴν εἰρήνην χάσκει παντοῦ πελωρίως ἡ ἀμφιβολία καὶ ὁ σκεπτικισμός».

Νὰ χάσκη ἡ ἐπιπολαιότης, μάλιστα ἀλλ' ὁ σκεπτικισμὸς ποῦ ἔχει συντετυγμένα τὰ χεῖλη;

Ἀπὸ περιγραφὴν.

«Δὲν ντρίπεται παιδιωμένος ἄνθρωπος ;

Δηλαδή . . . πατήρ».

Ἀπὸ εἰδησιν.

«Δυνατὸν ἡ ἡμέρα τῶν ἐκλογῶν νὰ μετατεθῇ ἐλαφρῶς, μὴ ἐπαρκούντος κ.λ.π.»

Κατόπιν τῆς φρασσεολογίας αὐτῆς, ἀναμένεται ν' ἀναγνώσωμεν: «Μετατέθη ἐλαφρῶς ὁ εἰρηνοδόχης Ραφάνης». Ἡ ἔδρα τοῦ 10 συντάγματος μετατέθη εἰς Δεδεαγάτς».

Ἀπὸ περιγραφὴν τελετῆς.

«Ὁ βελουδέσιος βιολετὶς χιτῶνας».

Ἀπὸ διάλεξιν Βυζαντιολόγου.

«Ἐξωρίζοντο οἱ ὀφθαλμοί . . .»

Ἐως τῶρα ἐξωρίζοντο οἱ ἀνεπιθύμητοι καὶ οἱ ὑποπτοι. Τώρα ἐξωρίζονται οἱ ὀφθαλμοί . . .

Ἱστορικὴ πολυμύθεια.

«Ἱστορικὴν πράξιν καὶ ὁ Ἡρόστρατος συνετέλεσε συντρίβων τὸν Παρθενῶνα». Τοιοῦτοτρόπως ὁ Παρθενὼν μετεφέρθη εἰς Ἐφεσον, ἐκ τὸς ἂν ὁ Μοροζίνης ἔζησε πρὸ Χριστοῦ ἢ ἐκτὸς ἂν τὸ ὄνομα Μοροζίνης ἦτο παρασούκλι τοῦ Ἡροστράτου.

Ἀπὸ μουσικὴν κριτικὴν τοῦ κ. Ψ.

« . . ἐγράφη ἀπὸ ὀγδοηκοντούτιδα γέροντα».

Ἀπὸ διάλεξιν λογίας κυρίας.

«Ὁ στίχος του ἀδρός, κρυστάλλινος καὶ λιγερός».

Περίεργος στίχος διὰ τὰ εἶνε κρυστάλλινος καὶ . . . λιγυρός.

Τῆς ἰδίας.

«Ἡ κατορθωματικότητα».

Συγχαρητήρια διὰ τὸ κατορθῶμα τῆς . . λεξικοποιήσεως.

Τίτλος ἀρθροῦ ἐφημερίδος.

«Μαλιστάνθρωπος». Ὁ λέγων δηλ. μάλιστα.

Συνεπῶς δαχάνθρωπος ὁ λέγων ὅχι καὶ οὕτω καθεξῆς.

Μας υπενθυμίζει ὁ νεολογισμὸς αὐτὸς τὸ σω-
γάρω, κλαξάρω, σουπάρω.

Ἀπὸ ἐφημερίδα τῆς Ν. Ὑόρκης.

«Τί σημαίνουν αἱ πιθήκαι αὐταὶ λέξεις ; »
Ἐρωτῶμεν καὶ ἡμεῖς τί σημαίνει ἡ λέξις
πιθήκα! Κατ' ἀρχὰς ἐνομίσαμεν ὅτι πρόκει-
ται περὶ πιθήκου προσδευτικοῦ, ὅστις κατῶρ-
θωσε νὰ ἐμιλήσῃ. Φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ ἐννοῇ
ὁ ρηξικέλευθος ἀρθρογράφος τὴν Πυθίαν, ἥτις
θὰ ἦτο καὶ ἡ μόνη ἀρμόδια νὰ λύσῃ τὸν
γλωσσικὸν αὐτὸν χρησμόν.

Καὶ ἐν τυπογραφικῶν σφάλμα, ἀπὰ διάλογον
μυθιστορήματος.

«—Εἴσθε, ἀγαπητέ μου, πολὺ μιὰρὸς διὰ νὰ
μιλῆς ἔτσι».

Ἀγαπητὸς καὶ μιὰρὸς δ....μικρὸς ;

Ἀπὸ χρονογράφημα.

«Τί μπορεῖ νὰ ἀγαπήσῃ, ἐντατὰ ὁ ἄνθρω-
πος εἰς αὐτόν τὸν κόσμον ;

Πολλὰ πράγματα, ὅχι ὅμως ποτὲ τὸ ἐντατὰ.

Καὶ τελειώνομεν μὲ τὴν ποιήσιν.

Ἀπὸ ἐλληνικὴν μετάφρασιν ποιήματος τοῦ
Κῆτος διὰ τὸν ἀτυχῆ Βύρων.

« ντύνονται καὶ τὰ παράπονά σου
μέμιάν ἀπόρροα φωτεινῇ, ποῦχει μεγάλη λάμψι
κι' ἀπὸ ρόμπα σκοτεινῇ ξεδγαλίνουν συχνά

[ἄχτιδες]

ΔΔΙΕΥΣ

ΝΕΚΡΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΖΩΝΤΕΣ

Ἡ ποιησις ἐκυριάρχησεν κατ' αὐτὰς εἰς τὴν
λογοτεχνικὴν κίνησιν. Ὅχι διὰ τῆς ἐκδόσεως
ποιητικῶν συλλογῶν. Αὐταὶ ποτὲ δὲ λείπουν
μολονότι παρατηρήθη ἐσχάτως κάποια ὑφείσις
τοῦ λυρικοῦ ἢ μᾶλλον παραληρικοῦ πυρετοῦ.
Ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ἐμπνευσιν τοῦ ἀντιπροσω-
πεύουν οἱ πεθαμένοι ποιηταί.

Ἡ ποιησις τῆς τελευταίας τεσσαρακονταε-
τίας ἔχασε ξαφνικὰ τὸν χαρακτηριστικώτερον
ἀντιπρόσωπόν της, τὸν περιπαθέστερον, τὸν
βάρδον τοῦ ἔρωτος, τὸν ποιητὴν τοῦ κάλλους
τὸν Ἰωάννην Πολέμην. Ἀπὸ τῶν «Χειμωνάν-
θων» μέχρι τῶν «Εἰρηνικῶν» παρελαύνουν εἰς
τοὺς στίχους τοῦ ὠραῖα ἰδανικά, παλμοὶ ἀγά-
πης, κυματισμοὶ ὄνειρων. Ἡ Μοῦσα τοῦ ὠμίλη-
σε στοργικά, καὶ αὐτὸς — παιδί εὐγνώμον δὲν
ἀπεμακρόνθη οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπὸ τὰς προσ-
τατευτικὰς τῆς πτέρυγας. Ὁ Πολέμης ὑπῆρξεν
ὁ πιστὸς ἀφοσιωμένος τραγουδιστής, ποῦ δὲν
ἐκουράσθη, δὲν ἀπεγοητεύθη. Ἐφάλε τὴν γυ-
ναῖκα, τὴν πατρίδα, κυρίως αὐτὰ τὰ δύο μὲ φα-
νατισμὸν εἰδωλολάτρου. Καὶ ἔγραψε πολλὰ ποι-
ήματα, ἀλλὰ καὶ μὲ μίαν ἐγκάρδιον αἰσθαντικὴν
τητα. Δι' αὐτὸ ὁ Πολέμης ἐκ τῶν λυρικῶν ποι-
ητῶν, ὑπῆρξεν ἐπὶ μίαν θοτίαν ὁ δημοφιλέστε-
ρος. Ἡ αὐστηρὰ κριτικὴ εἰς τὴν δημοτικότητα
αὐτὴν δὲν ἀποδίδει ἴσως πολλὴν σημασίαν
ἀλλὰ ὁ πολὺς κόσμος, ὅπως εἰς τὴν πολιτικὴν,

ΒΛΑΧΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ !

Χορὰ στὴ βεργολιγερὴ γιὰ τέτιον καβαλλάρη!

Τὸ λεβεντόκορμον γαμπρὸ καὶ τὸν ἀσίκη.

Ἥλιος... καὶ ἀστραποβόλεγε στ' ὀλάσπρο τοῦ πουλάρι
πηγαίνοντας καμαρωτὸς ἀνάμεσε ὁτὸ ψίκι!

Καὶ μοῦχες χαλκοκοῦδουνες, κι' αὐτὰ πούχλιμιντρίζανε
λαγοῦτια, σμπάρα καὶ βιολιά ποῦ ἀγοῦσαν οἱ ῥαχοῦλες
κι' ἐκεῖνες ποῦ ῥοβόλαγαν καὶ τοὺς καλωσορίζανε
τοῦ τσελιγγάτου οἱ ῥοδομάγουλες βλαχοῦλες!

Νύφη ποῦ σὲ στολίζουνε, σὲ λούζανε, σ' ἀλλάζανε
μὲ τὰ Γιαννιώτικα φλωριά καὶ μὲ στολίδια ντόπια:
Τ' ἀρνάκια σου λυπητερά μὲς τὸ μαγντρί βελάζανε
γιὰ τὴν κυρά ποῦ πάει ὁ νιός, στὰ ξένα στανοτόπια!
Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ ΛΑΥΡΑΣ

Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν «Φέμιν» προέτεινεν εἰς
τὰς ἀναγνώστριάς της τὸ ἑξῆς ἐρώτημα :

— Πότε ἡ γυναῖκα εἶνε νέα ;

Ἐβραβεύθη δὲ ἡ ἑξῆς ἀπάντησις :

Νέα εἶνε ἡ γυναῖκα εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, ὅταν γνωρί-
ζῃ νὰ διατηρήσῃ τὴν νεότητά της.

Ἰσως ἦτο περὶ τῆς ἀπάντησις, διότι ὅλαι αἱ γυ-
ναῖκες εἶναι νέαι μέχρι τοῦ πεντηκοστοῦ τοῦλάχιστον
ἔτους.

καὶ εἰς τὴν ποιήσιν, τὴν ἀποτελοῦσαν τοὺς
ἀντίποδας, καὶ εἰς τὸ θέατρον, εἶνε ὁ δευτε-
κέστερος κριτής, ὅσον καὶ ἂν τὸν παρασύρουν
ἐνίοτε μερικοὶ ἐπιτήδριοι. Ὁ Πολέμης ἠγαπήθη
ἀπὸ τρεῖς γενεάς. Εἶνε ὁ μεγαλείτερος τίτλος
τιμῆς δι' αὐτόν.

Τρεῖς ἄλλοι, πολὺ προγενέστεροί του, ποιηταὶ
ἔρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς κοινωνικῆς
ζωῆς, μὲ τὰς ἐπετελοῦς τῶν θανάτων των. Πεν-
τηκόνταετία συνεπληρώθη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ
Δημητρίου Παπαρρηγοπούλου, τοῦ ἀλησμονήτου
φιλοσόφου — ποιητοῦ, τὸν ἐπιφανέστερον ἀντι-
πρόσωπον τῆς ρωμαντικῆς σχολῆς, ἥτις εἰς τὴν
ἐποχὴν τοῦ ἐκυριάρχει παντοῦ. Εἶναι ὁ ποι-
ητής, τοὺς στίχους τοῦ ὁποίου ἀπεστήθιζον
οἱ σύγχρονοί του καὶ ἀπαγγέλλουν καὶ σήμερον
ἀκόμη οἱ ἄγνοοι τὰ αἰσθήματα καὶ οἱ ἀνώτεροι
τὴν σκέψιν. Διότι ὅσον καὶ ἂν ἡ γλώσσα τῆς
ποιήσεως κατόπιν ἐδημοκρατήθη, εἶνε τόσαι αἱ
κωμικαὶ παρεκτροπαὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς
διανοήσεως καὶ τῆς ἐκφράσεως, ὥστε νὰ νοσταλ-
γῇ κανεὶς τὸν «Φανὸν τοῦ κοιμητηρίου». Μολο-
νότι οὔτε ὁ σύλλογος «Παρνασσός», οὔτε ἄλλο
σωματεῖον ἔστω καὶ ἀπὸ τὰ ἐν νεκροφανεῖα
ἐσκέφθησαν νὰ τελέσουν ἀναμνηστικὴν ἑορτήν,
ὁ Παπαρρηγόπουλος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν νεοελλή-